

SONETUL CELUI ÎNCĂPĂȚÂNAT

eu urc cu spor din orice prăbușire
când mă dobori – mai curios mă faci!
refuz apoteoze cu ieșire:
pe nenoroc mă cațăr – ca pe-araci!

nu mă opri din catastrofe - Doamne
simt că trăiesc – când șişul mi-e la gât:
nu m-au răcit pe mine-atâtea toamne
deci nu-mi preschimb – cum alții – gura-n rât!

cu cât asmuți Tu crivățul în mine
cu-atât în pisc orgoliul urlă-astral:
mă încălzesc la focul de ruine

și amurgesc doar soare-imperial...
...o viață nădușită mi-a fost crez
cu cât trudesce la ea – simt că-nviez!

NU-I BLASFEMIE SĂ RÂVNEȘTI SPRE PISC

nu-i blasfemie să râvnești spre pisc
cât ciocârliei sfârâie-n cer la clacă
și nici viața s-o plătești cu risc
și nici tăiosul vin de-abis să-ți placă...

iubind miresme-ți moleșești grădina
râvnind doar liniști – ruinezi văzduhul:
pipăie fulger – adorând salina
să biciui sori – scoțând din teacă Duhul!

pe Crist slăvești nu tot umflând slănina
ci dibuind lumina din tăiș:
serafî nu-ți vor dansa în nară smirna

decât cu razele tăind pietriș...
...nu-ți atârna doar trupu-n terezie
când simți cum Mire stă din cer să vie!

Adrian Botez

